Houbařská sezóna

„Poté, co zemře naděje, zůstává v plné síle ještě černý humor.“

Večer byl ten den dlouhý. Seděla jsem na lavičce pod pergolou naší chaty, chaty, se kterou mám spojeno tak ohromné množství vzpomínek, některých dobrých, jiných špatných. Říkám večer, ale pro některé se možná již jednalo o noc, jednoduše byla hodina, kdy jsem obyčejně chodívala spát během školního týdne, ale teď jsem ještě nechtěla jít spát. Vlastně jsem ani nevěděla z jakého důvodu, možná se mi opravdu nechtělo, možná jsem jednoduše nechtěla vypadat blbě ve společnosti, kde všichni mého věku chodili spát až ve dvě ráno. Ani nevím, co na tom všichni vidí, člověk je pak jen unaven a stejně se vzbudí brzy, protože jsme navrženi, abychom fungovali za denního světla. Teda alespoň já.

Seděla jsem na lavičce před chatou a pila svůj jablečný džus a celou dobu si říkala, jestli by nebyl dobrý nápad jít se projít někam, kamkoli, třeba směrem do lesa. Samozřejmě jsem se bála, ale zaprvé mi to připomínalo staré časy, kdy jsme tam chodily buď s Rendou nebo s různými kamarádkami, kterých jsem nikdy neměla moc, ale vždy rozhodně víc než nyní. Pohlédla jsem do tmy, tak tmavé, což asi nebylo překvapující, tak tajemné, jako by se v ní měly skrývat záhady nejrůznějších druhů. Jako by tam někdo čekal, ale zároveň nečekal, jako by sama tma byla člověkem. Ale ne, nejspíš to jen byly výmysly mé unavené patnáctileté mysli. Zdálo se mi, že jsem přesně v tu chvíli zahlédla prolétajícího netopýra, což by mě nejspíš mělo vykolejit, protože jsem nikdy opravdového netopýra nespatřila, nebo alespoň ne úplně, ale nevykolejilo.

Zvedla jsem se z místa a šla do ložnice, ve které po většinou spali oba rodiče, ale dnes tu ležel jen táta. „Jdu se projít.“

„Co- cože?“ zakoktal táta a otočil se ve svém lehu, aby na mě viděl. „Co tím jako myslíš projít, dyť je po desátý už.“ Neříkal to nijak varovně, ale bylo vidět, že si opravdu nemyslel, že to je dobrý nápad.

Což ostatně nebyl.

Opřela jsem se o dřevěnou skříňku. „Je mi patnáct, táto.“ Usmála jsem se. „Neboj, nic mě nesežere.“

Opravdu nevypadal nijak nadšeně, ale řekl: „No, nemůžu tě tady držet násilím.“

„Za půl hodinku, ani ne, jsem zpátky,“ řekla jsem nakonec, ale vlastně mi půl hodina nepřišla zas tak málo, aby ho to uklidnilo.

Zabručel.

Prošla jsem kolem kuchyně, ve které bylo ještě rozsvíceno a já si uvědomila, že mělo sloužit jen mně, protože táta šel již spát, že ano. Máma tu nebyla, protože musela pracovat, vlastně to byla vcelku kariéristka, novinářka. Představila jsem si, jak tam sedí nad rozdělaným článkem, jak přemýšlí, co napsat, ve své kanceláři, venku noc. Přišlo mi to z jedné strany odporné, že musí být tak dlouho v práci, ale z druhé strany jsem byla ráda, že alespoň jednomu z mých rodičů se jeho práce líbila. Táta si stále stěžoval, že ho to nebaví. A taky spousta dalších z mého okolí. Vlastně jsem možná znala více lidí, kterým se práce nelíbila, než těch, kterým se líbila. Pak jsem otevřela dveře, dole dřevěné a výš prosklené se zvláštními tvary nakreslenými na skle, vypadajícími také tajemně, jako ta noc. Kolem lavice s mým nedopitým džusem. A skrze špatně postavenou branku ven z našeho pozemku.

Jenom, aby to nevypadalo nijak moc černě, snažila jsem se najít jakékoli pozitivum. Třeba, že jsem nebyla ve škole. Což také nebylo dvakrát povzbuzující vzhledem k tomu, že jsem ve škole trávila tak podstatnou část svého života. Ale ono to nikdy nebylo tak, že bych školu úplně nesnášela, některé informace, jež se nám tam snažili předat mě dokonce zajímaly, ale opravdu jen některé. No a třeba zeměpis mě nebavil vůbec. Jen jsem seděla s hlavou skloněnou a poslouchala, opravdu se snažila poslouchat uspávací hlas učitelky, která povídala, povídala o různých věcech, které by mě měly zajímat, každého by měly zajímat údaje o Zemi, planetě, na které všichni žijeme, o vesmíru a o kontinentech a tak. Ale od ní jsem to nepochytávala. Ale o to víc jsem si, když mě škola štvala, užívala víkendy.

A prázdniny. Momentálně nám totiž ředitel, ohromně vysoký, podivný chlapík s kulatými brýlemi, co vypadaly jako z minulého století, nařídil celotýdenní volno, což bylo fajn, ohromně fajn, až na to-

Ne, řekla jsem si a rozhodla se přemýšlet pozitivně, alespoň na chvíli, prostě si užít moment, ve kterém jsem si uvědomila, že ještě týden, *ještě týden,* mohu být doma, nebo kdekoli jinde, dělat si to, co zrovna uvážím za vhodné. Což občas také nebyl zcela nejlepší stav, ale alespoň mi to dodávalo pocit svobody, který mi občas ve škole scházel, protože jsem *musela* na hodiny a *musela* jsem číst nějaké hovadiny, co mě nezajímaly a *musela* jsem poslouchat kecy ostatních, i když mě nebavily a *musela* jsem každý den vstávat a *musela*-

Pousmála jsem se a dál pokračovala tmou, protože co jiného mi zbývalo, než se usmívat. *Buď pozitivní, buď pozitivní.* Procházela jsem právě sadem, sadem javorů, o kterých mamka vždycky říkala, že jich je u nás málo, a proto, že to tady na podzim nevypadá jako v Kanadě, a že kanadské lesy jsou hezké, protože tam figurují všechny barvy podzimu; červená, žlutá, zelená, hnědá. A tady javory byly. V měsíčním svitu jsem dokonce dokázala rozpoznat červenou, do níž se listy zbarvovaly jen na samém vršku stromu. A mě se najednou zobrazila představa, jak kdosi kape červenou tekutinu, snad ne krev, na vršek stromu, a proto se barva chytá jen na vršku a dál již ne, proto je pod ní jen žlutá. *Buď pozitivní.* Trochu jsem vyděsila samu sebe, že jsem přemýšlela nad krví, připadalo mi to strašidelné, ale pak jsem se rozhodla představu změnit na vtip a představila jsem si, že se nejprve někdo na strom vymočil, to zbarvilo spodní listy, a pak až nalil *malinovou šťávu*, nebo tak něco.

Raději jsem šla dál. Ale nemůžete mi vytýkat, že jsem se nesnažila brát to na lehkou váhu. A ono to občas šlo, někdy jsem prostě všechny svoje myšlenky dokázala zahodit za hlavu a to jsem považovala za dospívání, všichni vždy tvrdili, že v mém věku se všechny problémy představí a pak už nevymizí, jen se s nimi člověk prostě naučí žít, naučí se neřešit je a usmívat se i přes všechno. Upřímně se mi to zdálo jako nedosažitelné umění.

Ze sadu jsem vyšla na louku, která by mi obyčejně připadala nudná, nebo ne nudná, jak může být cokoli na našem světě nudné, ale teď ne. Uvažovala jsem nad tím, jak nám všechno na naší planetě připadá obyčejné, jako by se nejednalo o nic neuvěřitelného, ale ono to má k neuvěřitelnu blízko, protože rozložení hvězd okolo naší planety a počet jejich měsíců a vegetace a moře a barva lidských vlasů, to všechno mohlo být naprosto jiné, stačilo tak málo, stačilo jen změnit pár chromozomů, mírné vychýlení některých vesmírných těles...

Stačilo tak málo a už by na naší planetě nikdy nezavládl život.

Což mě přivedlo k myšlenkám, jak děsivě křehké naše životy jsou, jak stačilo, aby někdo z mocných stisknul jediné tlačíto, jež jsem si bůhví proč představovala jako červené, a všechno by skončilo, jaké máme štěstí, že jsme na tomto světě.

Ale to jsem odbočila. Jediný důvod, proč mi louka nepřipadala nudná, byla kvanta balíků rozložených na ní. Balíky všeobecně vyzařují jakousi tajemnou, pozitivní, zábavnou a dobrodružnou atmosféru, nemyslíte? Ale opět mi to připomnělo, jak jsem tudy chodila s Rendou, a ty myšlenky dvakrát zábavné nebyly, proto jsem se na balíky nesoustředila a rychle jsem přecházela namoklou trávou.

S Rendou jsme toho dělaly hodně, tak hodně, bruslily jsme, chodily jsme na houby- Vlastně od té doby, co zemřela jsem na houbách nikdy nebyla tak úspěšná, jak jsme bývávaly. Spolu jsme vždy nosily domů plné košíky hub. Ale ne jako ti lidé, co tvrdí, že nachází *košíky* a myslí tím *jeden košík o poloměru dvou centimetrů*, opravdové, velké koše a vždy alespoň pár. Máma většinu z nich nakonec stejně vyhodila, protože říkala, že si není jistá, zdali jsou jedlé, i když jsem jí tvrdila, že jsem si tím jistá, že jsme se o tom učili ve škole a ukazoval mi je táta, kterému ale máma také nevěřila, a že Renda je očmuchala a že by mi nikdy nedovolila přitáhnout domů cokoli jedovatého. Čemuž tak trochu stále věřím. Konečně jsem došla přes louku.

A objevila se na travnaté pěšině. A v dálce zahlídla osobu.

A ihned věděla, o koho se jedná.

Žvýkala žvýkačku. „Co tady děláš takhle pozdě?“ prohodila svým neměnným hlasem, jakmile se ke mně přiblížila natolik, abych ji slyšela.

Upřímně jsem přemýšlela o úprku, opravdu, ale bylo pozdě, již od začátku, protože jakmile jsem já spatřila ji, spatřila i ona mě. „Já- Šla jsem se projít.“

„Takhle pozdě?“ pořád zněla jako nána. Ne, omlouvám se, nechci být zlá, ale Róza opravdu byla nána, alespoň v tomto období svého života, to se musí nechat.

Chvíli jsem mlčela. Pak: „A co ty?“ Protože její situace byla úplně stejná, jako ta moje, že? Jenom jsem si to já hned neuvědomila, protože jsem vždycky hledala, co je špatného na mně, ale že na tom byli ostatní stejně, to mi unikalo.

„Já- My tady s holkama děláme bobříka odvahy.“ Zdálo se mi, že lže, její tón hlasu k tomu poukazoval, její koktání tomu nasvědčovalo i rychlost odpovědi.

Trvalo mi pár sekund rozhodnout se, jestli být zlá, nebo ne, ale nakonec jsem si řekla, že jde o Rózu a tu jsem neměla ráda, takže ano, rozhodla jsem se být zlá. „Jo? A kde máš holky teda?“

„Ony- O- Ony připravovaly toho bobříka mně, takže teď jsou tady někde poschovávaný-“ Tak a teď už koktala opravdu hodně.

Jen jsem zabručela.

„To nás ale vrací k otázce, co ty tady děláš takhle pozdě, takhle *sama*...?“ A přísahám, že vyslovila slovo *sama* jako bych se měla bát chodit v noci sama po venkově, jako by mě ona měla zastřelit, okrást, nebo něco podobnýho.

„A čeho bych se tady měla bát?“ *...tebe?* Ale to už jsem neřekla.

Usmála se. Ale jen na zlomek sekundy. Pak se její výraz drasticky změnil, vypadala zděšeně, tak, jak jsem ji ještě asi nikdy neviděla a koktala, koktala tak moc, že mi připadala snad víc zděšená ze sociálních kontaktů, než já. „Měla- Mě- Měla by ses- Počkat- Otoč se- Co to sakra- Co to je?!“ Nejdřív jsem se neotočila, když mi to řekla, kvůli dvěma důvodům. Zaprvé jsem pochybovala, že po otočení uvidím něco bizárnějšího než k smrti vystrašenou Rózu a zadruhé jsem si stále nebyla jista, že se nejednalo o trik, aby si ze mě udělala ještě větší srandu, než obvykle.

Když ale začala utíkat směrem ke svému domovu, pohlédla jsem na vzdálený bod, kam směřovaly Róziny oči a spatřila jsem-

Spatřila jsem-

Spatřila jsem atomový hřib, jenž se mi nezdál dvakrát obrovský, ale jenž dozajista obrovský byl, a který se rozpínal po celém území, které muselo před chvílí ještě zaujímat město, ve kterém jsem bydlela a šedý dým se rozpínal na všechny tvary, ale stále exploze zůstávala ve tvaru houby a u spodní části nožičky se začal objevovat prstenec z dýmu, jenž stoupal a stoupal a měl pak celý hřib zakrýt, *hřib*, *hřib*, a mě neustále napadalo, že-

Že téměř všechno, co jsem kdy znala, ohromná část mého života právě skončila, uvízla v popelu, zmizela během pouhých sekund, udusila se plynem, padla za oběť děsivému vynálezu lidstva, ultimátnímu nástroji vražd.

A všechno to padalo, padalo to, padalo a já jsem nejspíš měla křičet a měla jsem brečet a utíkat zpátky k naší chatě, protože všechno bylo ztraceno, všechno, *všechno*-

Ale já se jen smála. Smála jsem se, až jsem se za břicho popadala, všechny problémy konečně ze mě opadávaly, protože teď již nic z toho, co jsem ještě před chvílí řešila nemělo význam, moje hodnoty se naprosto přehodnotily, teď už jsem nemusela předstírat, že je vše v pořádku, nemusela jsem se chovat tak, jak ostatní chtěli, abych se chovala, mohla jsem odpovídat odpovědi, které jsem chtěla a ty odpovědi mohly být jakékoli, i zlé-

Smála jsem se a křičela: „Konečně začíná houbařská sezóna!“